НОВАК ЂОКОВИЋ, СИМБОЛ СРБИЈЕ КАКВА НАМ ЈЕ ПОТРЕБНА У XXI ВЕКУ

Мудри Антифауст

Недавни вербални напад на српску тениску мега-звезду због национализма и наводне „политичке некоректности”, напад изречен од стране већ заборављеног Жарка Корача, потврдио је редом, тачку по тачку, све што смо у претходном издању „Нације”, у овој истој рубрици, рекли поводом сличног напада Весне Пешић на Емира Кустурицу. Зашто баш све победничко, ведро и смирено у Србији што не крије своју везу са српском нацијом и отаџбином изазива нервни потрес код „Великог (топлог) брата”?

Пише: Бранислав Матић

Да не буде забуне, у редовима који следе нема ничега личног, никаквих међусобица. Људе које ћемо споменути промишљамо искључиво као типове и социјално, политички, културолошки релевантне амблеме. Они у ово кратко разматрање доспевају тако што је

један од њих, политичар Жарко Корач, јавно напао другог, тенисера и спортску мега-звезду Новака Ђоковића због наводног национализма.

Жарко Корач. Израз његовог лица поредили су са згаженим парадајзом, његову хроничну уцвељеност и испразну дидактичност препознавали су као вид окупационог мучења јавности, његову дубоку забринутост над неограниченим бројем питања наводили су као школски пример гротеске. Данашњи директор националне телевизије, тада само колумниста у једном београдском недељнику, његов психолошки профил описао је овако: човек који у кућном огртачу навученом преко парног одела дуго седи пред ТВ, помно пратећи све своје омиљене серије и политичке расправе, а даљински управљач још увек, и годинама после, држи у најлонском омоту, да се не оштети.

Они прави телевизијско-политички сладокусци памте како га је почетком 1990-их, у међусобном ТВ дуелу, страховито „разбио" редитељ Драгослав Бокан. Није заборављено да том приликом није смео да одговори на директно и јасно питање саговорника: „Да ли је ратни злочин нуклеарно бомбардовање Хирошиме и Нагасакија, и то када је рат практично био већ решен? Ако јесте злочин, ко га је починио?"

Чак и они склони веома брзом заборављању сетиће га се као шефа истражних комисија формираних зато да се ништа не пронађе, пре свега у случају атентата на премијера у којег се клео. Сетиће га се и као огорченог критичара оне „зоне сумрака" где се прожимају и мешају мафија и службе безбедности више земаља, да би данас седео у коалицији коју не само предводе људи доказано тесно повезани са „земунским кланом", него и најупућенији у то шта се догодило са огромним новцем тог мафијашко-удбашког ганга.

СТЕРЕОТИПИ „PRODUCT OF B92"

Откуд, дакле, млади Новак Ђоковић на удару ове политичке громаде, заувек распоређене у улогу преозбиљног маргиналца?

Сви главни разлози су потпуно исти као и у случају напада Весне Пешић на Емира Кустурицу. Потпуно исти у идеолошком, политичком, етичком и психолошком смислу.

Баш као и Емир Кустурица, Новак Ђоковић за данашње провинцијалне шампионе постдемократије, за ту ислужену али бучну и чангризаву структуру која је као бодљикава мрежа пребачена преко главе Србије, има низ великих предности и једну огромну мањкавост.

Победоносан је, ведар, млад, на домаћем је терену где год се појави, неискомплексиран, самосвестан, непатворен. Јак! Има огроман утицај на масу, нарочито на омладину, која га је већ прихватила као један од својих симбола.

Ипак, за овакве приучене мондијалисте он има једну тешку мањкавост, непоправљиву слабост. Одбио је улогу Фауста и до свега што има стигао врлином. Остао је оно што јесте: Србин, православац, Београђанин. И не прави од тога јефтине параде, ништа од тога није срозао у кич. Не мисли да због тога априори треба да добије орден, али ни да постоји ма који прихватљив разлог да нешто у томе мења.

Ђоковић јесте националан, али није националиста (у оном значењу које та реч има у комитетском појмовнику Жарка Корађа и другова). У свим својим наступима, нарочито у иностранству, био је одмерен, шармантан, није се упецао ни у једну од бројних замки које су постављали како би га испровоцирали на „националистички инцидент". Ни када су га, у тренутку великог победничког славља, прогласили Хрватом. Ни када су му тражили да се на конференцији за штампу пред један важан меч политички изјашњава. Ни када су баратали пропагандним стереотипима из сребреничког опуса „product of B92". Био је супериорно смирен и шармантан, давао је мудре одговоре, довољно дипломатичне и довољно јасне. Није бежао и тако бивао досадан у стерилости својих речи, али се није ни уплитао. Готово савршена мера и то од стране једног двадесетогодишњака! Његово понашање било је примереније и озбиљније, ефектније, од понашања обојице шефова дипломатије након 5. октобра 2000.

Па шта му онда замерају Кораћ и другови?! Ђоковић, замислите, у тренуцима највеће радости и победе љуби заставу **своје** земље! Подиже **три** прста! Своје победе посвећује **Србији**! На мечу „Дејвис купа” против Аустралије у „Београдској арени” његови лични гости била су српска деца **са Косова и из Метохије** ! Ако се с таквим његовим понашањем поистовети српска омладина, на коју евидентно има велики утицај, Србија би ускоро могла поново постати једна озбиљна земља, могла би поново успоставити дуго очекивани минимум самопоштовања! Могла би постати заједница у којој се рад против те заједнице санкционише: правно, морално и материјално! Могла би постати држава у којој се гостопримство ускраћује сваком ко такво гостопримство злоупотреби! А то води у диктатуру! Је л’ тако? Тако је!

ДЕРАТИЗАЦИЈА ПРОТИВ ДЕНАЦИФИКАЦИЈЕ

Ђоковићев нормалан, здрав, уравнотежен однос према сопству, личном и заједничком, неподношљив је онима који су све своје изградили на пљуцкању по Србији и придиковању. Неподношљив је Ђоковићев пример, који показује да се може стићи на врх, бити признат и цењен, а не ићи при том путем нискости, подмуклости, лукавштине и слугењарства било коме. Ђоковић већ тиме што постоји негира оправданост концепције: „Кроз блатиште до звезда.”

Када је препун стадион након финала „Ју-ес опна” скандирао Новаку Ђоковићу, водитељ му је рекао: „Они те воле!”

Шта би рекао Жарку Кораћу? „Они те презиру”?

Поврх свега овога, пак, мора се поновити да су случајчићи чији су главни јунаци били Весна Пешић (о чему смо писали у претходном издању) и Жарко Кораћ у свом крајњем

ефекту корисни. Они непобитно показују бар две капиталне ствари.

Прво, најупутнији одговор на „денацификацију” је дератизација.

Друго, ову врсту расправа треба дефинитивно окончати. Не губити време. Новак Ђоковић је симбол Србије каква нам је потребна у XXI веку. Србије своје и светске, укорењене у наслеђу и модерне, здраве и радосне, креативне и победничке. Кораћ и другови, срећно им било, талог су горке историје, краста на ранама која управо отпада. Србија Новака Ђоковића, позитивна и стваралачка, потпуно обесмишљава постојање Србијице Кораћа и другова. Зато тој Србијици болно смета „национализам” Новака Ђоковића и Емира Кустурице, и толиких других познатих и непознатих наших људи високих домета. Смета им јер их егзистенцијално угрожава, чини их јадним, бесмисленим и непотребним чак и онима који су их такве смислили.

Србијици Жарка Кораћа и другова од судбинске је важности постојање булајићевских четника, псеудонационалних запаљивих брбљиваца, трагикомичних „фашиста”, ситних превараната с националном реториком. Када се једног дана стварно буду отварали досијеи, немојте се изненадити ако се испостави да је „Национални строј” пројекат Ненада Чанка, а да је елаборат писао Жарко Кораћ. За њих тај пројекат значи задржавање постојећих и отварање нових радних места. **<**